

РЕШЕНИЕ

№ 38322

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5837** по описа за **2025** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на М. И. Ш.-ЕГН-[ЕГН], подадена чрез адв. С. Ч.-К. срещу Решение № 1130 от 26.03.2025 г., постановено от Софийския районен съд, 1 състав по НАХД №12880/2024 г.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление /НП/ № КПК-НП-130 от 05.06.2024 г. на председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, с което на касатора, на основание чл.115, ал.1 от ЗПК е наложено административно наказание “глоба“, в размер на 1200 лева за извършено нарушение по чл.52, ал.1, т.3 във вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗКП като размера на глобата е намален на 1000.00лв.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно. Релевира се единствено довод за приложението на чл.28 ЗАНН. Иска се от съда да отменени решението на СРС и спорът да бъде решен по същество, като се отмени НП и се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, се представлява от процесуален представител адв. К., която поддържа жалбата на сочените основания.

Ответникът, чрез процесуален представител юрк. М. моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, 25 касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд е приел за установено, че при проверка от страна на контролния орган на 27.02.2024 г. на получените и вписани в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПК да подават декларации за имущество и интереси, М. Ш. е бил освободен от длъжност като общински съветник на 09.11.2023 г. и за него е възникнало задължението да декларира имуществото и интересите си, съгласно чл.52, ал.1, т.3 от ЗПК в срок до 11.12.2023 г. На 22.12.2023 г. е подадена финалната декларация.

Бил съставен АУАН №КПК-АУАН-ПР-891/07.03.2024 г., като било прието, че е налице извършено нарушение по чл. 52, ал.1, т.3 във връзка с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № КПК-НП-130 от 05.06.2024г. на председателя на КПК, с което на касатора на основание чл. 115 от ЗПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1200.00 лева.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН и НП е издадено при правилно приложение на относимите към извършеното материалноправни норми. Съдът е счел, че безспорно е доказано извършеното нарушение вменено на касатора, което е формално - на просто извършване. Осъществено е било с продължено довършено бездействие от деня, следващ законовия едномесечен срок за подаване на имуществената декларация.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на М. И. Ш..

Този извод е правилен. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Правилно въззивния съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи, при изяснена фактическа обстановка, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, при

спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, като и двата акта съдържат изискуемите съобразно разпоредбите на чл. 42, ал. 1 ЗАНН и чл. 57, ал. 1 ЗАНН реквизити, в това число описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, посочване на времето и мястото на извършването му, нарушените законови разпоредби и доказателствата, които го подкрепят.

Касационната инстанция споделя и изводите на проверявания съд за приложимия материален закон. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Безспорно е, че правомощията на Ш. като общински съветник са били прекратени с полагането на клетва на новия общински съвет на посочената дата 09.11.2023 г., поради което касатора е следвало да подаде дължимата финална декларация по чл. 52, ал.1, т. 3 във вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК в едномесечен срок, считано от тази дата, а именно до 11.12.2023 г.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. Законосъобразно и в съответствие със задължителната съдебна практика с обжалваното решение е отказано приложението на чл. 28 от ЗАНН. Касае се за административно нарушение на просто извършване, доколкото фактическият му състав не включва настъпването на конкретни вредни последици

Настоящата съдебна инстанция споделя и останалите аргументи, мотивирали първостепенният съд да потвърди оспорения акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат преповтаряни. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по смисъла на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Тъй като касационната инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на основание чл.63д, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63д, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, 25 касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1130 от 26.03.2025 г., постановено от Софийския районен съд, 1 състав по НАХД №12880/2024 г.

ОСЪЖДА М. И. Ш.-ЕГН-[ЕГН] да заплати на Комисията за противодействие на корупцията разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80.00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

